

La Luce.

N° 1. Lördagen den 26 October. 1889.

"La Luce."

"La Luce" är ett italienskt ord med sin artikel och betyder i öfversättning "Ljuset."

Denna lilla tidning har erhållit namnet La Luce, emedan den ej allnast kommer att vara en samling af sagor, skämt o. d., utan La Luce skall äfven, tillsammans med små sagor, novelletter, skämt, rebus m. m., innehålla upplysande, historiska och naturhistoriska bilder. Kanske en planche då och då ej heller skall fattas.

Hvar och en prenumerant får insända små artiklar, som med nöje skola infogas.

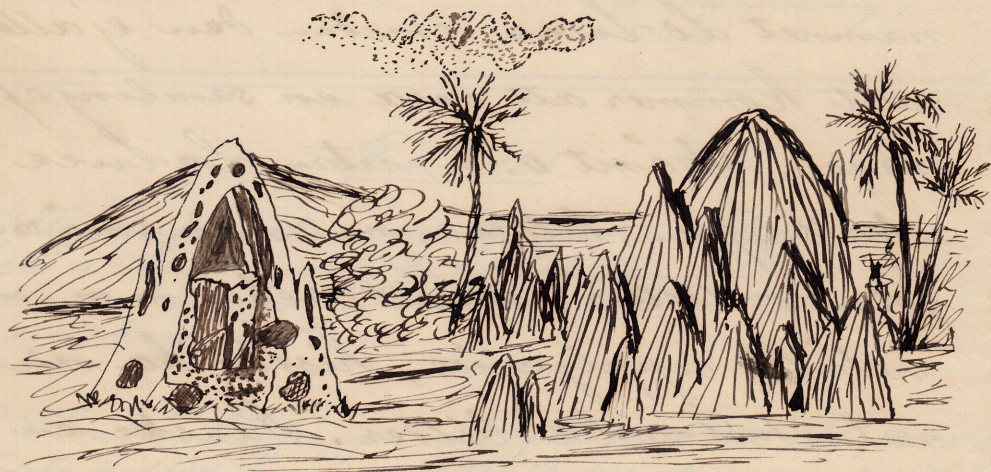
"La Luce" har endast en upplaga af hvar

je nummer, hvarförs ingen får prenumerera på den för sig ensam, utan hvar och en blott har rättighet att läsa den.

Prenumerationspriset är 5 penni per son. Detta är ej för mycket för en nummer, som kanske mången tycker, ty La Luce kommer att ha 8 sidor i octavformat.

Tidningen utkommer hvarje Lördag och Thursdag, hvarann prenum. priset för en månad är 40 penni.

"La Luce"s redaction.

Första Samtalet.

(Härtille hörs plambén här oöfvan).

Det är en kall och bister vinterafton. Snö faller i stora flingor ned på marken; jorden

(3)

klädes i sin hvita skrud. Medan han stormen rassar där ute och haglen piska fönsterrutorna, sätter lille Louis med en stor bok uppslagen i sin knä vid den språkande brasan i kaminen i den trefliga barnkammaren. Lottie och Antoinette, hans systrar, leysa om sina dockor i ett annat hörn af rummet. Genom en dörr i rummet ser man pappa sitta och skrifa vid sitt bord. Mamma är ute.

Lille Louis betraktar mycket nog en planche i sin bok och kan ej få reda på hvad dessa runda kapsler betyda.

"Pappa!" ropar han. "Pappa! Kom hit och förklara, hvad denna bild föreställer!"

"Louis!" höres pappas röst från rummet bredvid, "hur säger du?"

"Pappa skulle vara så snäll och komma till mig", rättade Louis.

"Ej, hvad är det, minne barn?" frågar pappa i det han närmar sig Louis.

"Se, se, pappa, sådana vackra trån och sådana runda små torn! Hvad äro tornen för slag?"

"De äro, mitt barn," säger fadren och sätter

4)
sig ned i en stol invid sin son, "de äro, mitt barn så kullade Termitboringar."

"Hvad är borngas för slag?" frågar den vetgirige gossen.

"Det är ju sådana föremål, som man bor i," undervisar fadern.

"Åh! men hvad är termiten då, pappa?"

"Ja, se det vet du troligtvis ej; du känner ju myrorna, de små flitiga myrorna, som bygga sina konstigt inredda stackar."

"Jo, pappa!"

"Eh, termiterna äro äfven myror, ehuru de äro något större."

"Pappa! men jag har ju aldrig sett termiter!"

"Nej, mitt barn, det har du ej. Termiter finnes ändast i Afrika."

"Eh det långt till Afrika, pappa?"

"Jo, flere hundra mil."

"Åh! Hvad det måste vara långt! — Pappa, vill du ej, snälla pappa, berätta något om termiterna?"

"Gärne, min lilla gosse. Kommen g äfven hit flickor!"

(5.)

dotter och skontoinette lydde gänskt uppmaningen och kommo med nöje för att höra pappa berätta något.

"Vä, mina barn!" sade fadren. "Termiterna höra, såsom jag sade, till myrsläktet. De äro likväl mycket mera civiliserade, än våra myror. De hafva sin drottning, sina arbetare och sina krigare. När termiterna sätta bo och börja arbetet med koloniens byggande, så tilltager drottningen raskest i omfång och sväller upp till den grad, att hon äfven i det fria icke skulle kunna röra sig från stället. Men lämnar hon ändå till 80,000 ägg, hvilka arbetarna bära bort."

"Hvart bära arbetarna äggen?" frågade dotter, afbrytande sin pappa.

"Du skall få höra. Som ni sen här på bilden, hafva termiterna mycket stora hus. De äro på det allra märkvärdigaste såu anordnade. Uppförde af lera, kunna de obestridadt uppbära en människas tyngd. Det inre är fullt af celler och gångar. När uppförandet af byggnaden börjar, ser man först blott

6) en eller två kaglor, som likna sockerfig-
gar. --- (Fortsättning).

6 x x x x x x x 9

Bonden och Domaren.

En bonde slog ihjäl sin grannes hund med
en spade, hvarför han äfven blef åklagad.
"Hvarför har du dödat hunden med spaden?"
frågade domaren. "Den bet mig", svarade bon-
den. "Cia! Hvarför slog du ej till den med sky-
tte?" sade domaren. "Inte bet den ju mej med
svansen heller!" var svaret.

Török att lösa följande svensk-persil-

jämske sagt:

Hödevöns guderummedevan.

Eddevan guderummedevan hudevadebeve
edeven gådevång edeven hödevönadern, sodevan
vådevärptedeve hederennedeve gudevultådevägg.
Hudevuttlidewigedeven medevennadevedeve ho-
devon: "Hödevönadevan hadevar viderrist myde-
vrykvedevet gudevultådevägg idevin sidevin
madevagedeve. Jadedag dödevödadevar hödevöna-
devan odevochen tadevagedever pådevå edeven gå-
devång nderut adevalladern ådeväggederenadeva,

sådeva bedevethödevöfvedever jädevag edevaj mader
vati hedevunederove medeveradeva." Hodevon gjode
vordedevor sådeva. chedevan nderutidewi hödevöna-
devan fadevanuss idewingedeventidewing adevannu-
devat, ädevän idewi vadevanlidewigadeva höde-
vönadevat. Judevummadevan rudevukkedeva be-
devedrodevag sidewig stodevortidewigedeva.

Snålheten bedrager vissheten.

De olyckesdigra tofflorna.

"Snålheten bedrager vissheten."

Från franskan af P. E.

Saga.

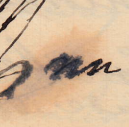
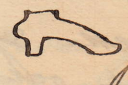
För flere hundra år sedan lifde i Bagdad
en gång en gammal, för sin snålhet allmänt
känd köpman, vid namn Abou Casem Tam-
bourifort. Han var omätligt rik, men hans
voro i trasor; hans turban, som var gjord af
något slags sträfft läft, var så smutsig, att
man ej kunde urskilja färgen. Chen af hela
hans klädsel voro tofflorna värda den största
uppmärksamheten. Inlorna voro försedda med
tyocka spikar, öfvertägen bestodo af bara läp-
pear och sedan tio år hade de kunnigaste sko-

8) makarne i hela den stora staden Bagdad ut-
 tömt sin konst på sammanfogandet af de sär-
 skilda biterna. Hälften tofflorne hade där-
 för blifvit så tunga, att alltid då någon tal-
 de om tyngd, voro Casems tofflor föremål för
 jämförelse. De hade saktag blifvit ^{ett}ordstap.

En dag, då Casem spetsade på den sto-
 ra Bazaren (öppna torget) i Bagdad, föreslog
 en vän honom att köpa ett ganska stort partie
 crystal. Han handlade emedan det var bil-
 ligt. Några dagar därefter fick han höra att
 en ruinerad parfymhandlare hade ganska mycket
 rosenvatten till salu. Han begagnade sig af den
 stackars mannens olycka, för att tillägga sig
 rosenvattnet till hälften af dess pris.

(fortsättning).

Rebus.

1. Tho   n 1889 gen.
2. S / h n h n.
3. e p sagel n i i i i i i i i i gn.